

naturligvis anmode disse Foreninger om at indsende saadanne Regnskaber, men jeg vilde da løbe den Risiko, at Foreningerne svarede, at det havde jeg ingen Kompetence til at forlange. Jeg har ingen *lovmæssig* Kompetence til at forlange Regnskab over, hvorfra Foreningerne har Midler til at dække Udgifterne til Præmier; saa skulde det f. Eks. staa i Husdyrloven, at dette Tilskud til Præmiering paa Dyrskuer skal tages af Medlemsbidraget og maa ikke tages af nogen anden Indtægt. Men selv om vi havde ændret Husdyrloven og derved givet Ministeren Myndighed til at indkræve saadanne Regnskaber, vilde det blive meget vanskeligt at kontrollere, af hvilken Del af Kassebeholdningen Foreningerne har taget netop de Penge, der er anvendt til Præmier. Saa maatte vi ogsaa indføre Bestemmelser, der sagde, at Landboforeningerne maatte overhovedet ikke have andre Indtægter end dem, der kunde opnaas ved Medlemsbidrag. Jeg tror, det er meget farligt at komme ind paa den Slags Ting. Jeg tror i det hele taget, at Omhuen for, at Midlerne til Dyrskuers Afholdelse kun kommer gennem Medlemsbidrag, noget bygger paa en Misforstaaelse. Hvorfor skulde dette, at det var Medlemsbidrag, der dækkede Udgifterne til Præmiering, egentlig være bedre, end at det var de Indtægter, Foreningen havde ved Statedpenge og Entré til Dyrskuerne, der gav Pengene til Præmieringen? Jeg tilstaar, at jeg rent personlig — men der kan jo være delte Meninger — har den Opfattelse, at det er rimeligt, at de, der udstiller paa Dyrskuer og har særlig Interesse deraf, og at de, der kommer som Gæster paa Dyrskuer, fordi de har særlig Interesse deri, skal betale den Del af Udgifterne, der gaar til Præmiering, og ikke de mange, som sidder hjemme, og som maaske har andre Interesser, Interesser i Havebrug, Planteavl og lignende og af den Grund ikke kommer i saa stort Tal til Dyrskuerne. Jeg vilde mene, at det var uheldigt her at indføre den Bestemmelse, at Udgifterne til Præmiering ved Dyrskuer skal tages ved Indkrævning af Medlemsbidrag. Jeg ser ikke nogen Ulykke i, at Foreningerne, naar det for øvrigt sker paa hæderlig Maade, tilvejebringer de nødvendige Tilskud ved Entréindtægt og de andre Indtægter, der kan opnaas. Med Hensyn til denne Bevilling til Husdyravlen eller de forskellige Bevillinger, der gives paa Husdyrloven, skal jeg i øvrigt gøre den almindelige Bemærkning, at jeg tror, at denne Bevilling — der jo kan siges at

være stor, naar man sammenligner den med en hel Del andre, smaa Bevillinger — i Virkeligheden, naar vi ser paa det Formaal, der søges opnaaet derved, er en meget beskedent Bevilling. Jeg tror, at der kan siges om denne Bevilling, at blandt de Bevillinger, som i Aarenes Løb er gaaet ud af den danske Statskasse, er den en af dem, der har haft de største Virkninger, de største Resultater at opvise. Det er nemlig saaledes, at der ikke — det tror jeg, jeg tør sige — er noget andet Land, hvor Husdyrbruget i den sidste Menneskealder har haft saa stærk en Udvikling som her i dette lille Land, og der er ikke noget andet Land, hvor den Produktion, som foregaar gennem Husdyrbruget, er af saa stor økonomisk Betydning, giver ikke blot Landbruget, men hele Landet en saa mægtig aarlig Indtægt. Set i Forhold dertil er det et forholdsvis ubetydeligt Beløb, den danske Statskasse anvender derpaa, og jeg tør sige, at jeg tror, at alle Lande vilde give et betydeligt større Beløb af Statskassen, hvis de derved kunde opnaa en tilsvarende Udvikling som den, der har fundet Sted her i vort Land i den sidste Menneskealder. Men naturligvis vil jeg ikke dermed sige, at alt er, som det skal være i saa Henseende. Det kunde ikke falde mig ind at paastaa, at det er netop de rigtige Beløb, der anvendes her, og at det er paa den rigtige Maade, de anvendes. Vi har jo adskillige Gange haft Husdyrloven fremme til Revision, og der er indført Forbedringer. Jeg tror ogsaa, at den Tid kan komme — og maaske er den heller ikke saa langt borte —, da der kan være Grund til at tage den op igen til Undersøgelse og Revision, og det er da ogsaa muligt — jeg stiller mig slet ikke afvisende overfor noget saadant —, at der paa visse Punkter kan indføres virkelige Beparelser, og at der er Omraader, hvor man i tidligere Tid støttede, gav Hjælp til Selvhjælp, fordi Forstaaelsen af Betydningen den Gang var for ringe, men hvor man nu maaske kan gaa den Vej at indskrænke de Bevillinger, der gives i saa Henseende. Men saa kan der ogsaa — det ønsker jeg at fremhæve — være Omraader, hvor der maaske skal tages nye Arbejder op, og der vil jeg gerne nævne, at der indenfor de mindre Jordbrugeres Kreds er en overordentlig glædelig og prisværdig Bestræbelse efter at faa dette Arbejde til Husdyrbrugets Fremme gjort mere levende og virksomt netop indenfor denne Kreds. Saaledes som Husdyrloven i Øjeblikket er affattet,